

Materi.

I.

Koder solnce sije,
koder luna sanja,
iskal sem te, mati,
iskal brez nehanja.

Iskal sem te, mati,
mogel ne zazreti:
luna v grob ne sije,
solnce v grob ne sveti.

Solnce v grob ne sveti
in ne v srce moje;
kar ni tebe, majka,
plaka srce moje.

II.

Solnce je tonilo
za gorice zlate,
moja misel plula
čez zelene trate.

Čez zelene trate
do ciprese črne;
in od tod se nikdar,
nikdar več ne vrne.

Preveč na gomili
majke je ihtela,
preveč, preveč meni
radosti je vzela.

I. L—č.

Oj, ta vetrček!

Po polju je vetrček pihal,
oj, vetrček zloben, vseznal
in žitu vsa zrna odnesel,
kdo krme ti, vrabček, bo dal?

Iz pisanih cvetk je raztresel
metulju priljubljeni med,
poglej ga, že leta metuljček
po polju zamišljen in bled.

Drevesu oplenił je listje
in pticicam hišice vzel,
za zlobno se delo ni zmenil,
smejoč se, je dalje odvel ...

Davorinov.

Beg zime.

Tiho, skrivnostno po polju meglenem
v noči brezvezdnati pomlad je šla:
„Kmalu, da, kmalu te, hčerka, odenem
s plaščem krasnejšim in rešim iz sna!“

In zašumele so sape v višavi,
kakor da nekaj iz sanj jih budi;
spodaj pod njimi po prazni dobravi
južni vetrovi iz dalje so šli ...

In dotaknila se mlada je Vesna
s krilom zelenim gozdov in poljan,
in odbežala pred njo je vsa besna
zima na daljno tja severno stran ...

Borisov.